

LORENZA BERNARDI

VOLDRIA QUE FOSSIS TU

fanbooks

Lorenza Bernardi

Voldria que fossis tu

Traducció de Laia Font i Mateu

Fanbooks

Títol original: *Vorrei che fossi tu*

© 2010, Edizioni Piemme Spa

Corso Como, 15, 20154 Milà - Itàlia

info@edizpiemme.it - www.edizpiemme.it

© de la traducció: 2013, Laia Font i Mateu

© d'aquesta edició: 2013, Grup Editorial 62, s.l.u., Fanbooks,
Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona

© de la cançó original *A tot color*: 2013, Els Catarres

Disseny de la coberta: Tamara Sánchez

Fotografia: Getty Images

Primera edició: març del 2013

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.u.

Impressió: Egedsa

Dipòsit legal: B-4072-2013

ISBN: 978-84-15745-05-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Setembre

En què coneixem la Bea, la Laura, el Folc, l'Anna, en Jaume. I la Trastornada.

Ho sentim, però se li està acabant el saldo. Si fa una recàrrega abans de 24 hores, rebrà una bonificació de 10 mms per utilitzar els propers set dies.

La Beatriu o, com li deia tothom, la Bea, va penjar enrabiada. Què li importaven els mms? A ella només li interessaven els missatges. La regla, amb l'Edward, era aquesta: res de fotos ni de missatges de veu, i encara menys de vídeo. Era una promesa que s'havien fet quan tot just començaven la seva història. «La seva història»?! En què pensava? Ells no tenien una història. Com se'n pot dir «història», d'una relació que ha nascut i crescut només amb missatges al mòbil? Amb una persona desconeguda, a sobre! I que mai, és a dir, mai, no has vist?

I pensar que justament ella, la Bea, sempre havia menyspreat la mania de les seves amigues i companyes de classe d'estar pendents del mòbil. La Bea s'havia preguntat sovint quina gràcia hi veien, a enviar milers de missatges amb textos sense sentit, on les paraules es contreïen i s'esguerraven («ttm», «q fas aketa trd?», «t trbo a faltr»).

Ella, una purista de la llengua, odiava aquest llenguatge i, les rares vegades que enviava un missatge, no només l'escribia tot sencer (sí, també paraules com ara «immediatament»), sinó que, abans d'enviar el missatge, el rellegia almenys dues vegades per corregir les faltes i repassar la construcció de l'oració.

I ara? Ara era allà, literalment presa pel pànic perquè ja se li havia acabat el saldo (però que no l'havia carregat feia només una setmana?). Això volia dir que al llarg de les properes hores no podria enviar «aquells missatges inútils».

Piiip!

Apa.

La Bea es va empassar la saliva i va prémer impacient el sobre que havia aparegut a la pantalla del mòbil.

De: Edward

Ja t'has cansat de mi o se t'ha acabat el saldo?

L'havia enxampada.

La Bea va deixar anar un petit gemec de disgust. En aquell moment va arribar la seva mare, la Laura, que va donar un cop d'ull per sobre la seva espatlla.

—Tot bé?

La Bea es va sobresaltar i va ficar ràpidament el telèfon a la motxilla.

—Eh? Sí, sí, molt bé.

Es va quedar un moment en silenci, sense saber si demanar-li una petita ajuda econòmica per fer una altra recàrrega.

La seva mare va arquejar una cella i va fer un petit somriure.

—Es pot saber a qui envies tots aquests missatgets? I a les vuit del matí, a més...

La Bea va fer uns ulls com unes taronges.

—Les vuit?! Oh, no, és tardíssim! —i es va aixecar com un llamp.

Va anar al bany a rentar-se les dents amb una esgarrapada. I es va fer una repassada al mirall: cabells («A lloc. Què faig, una cua? No... Em queden bé, tan llargs i amb els reflexos rossos!»), pell (s'hi va acostar més i es va tocar el front amb la punta dels dits: «Mmm..., pot passar. Cap granet. La veritat és que estar morena fa miracles per fer-te sentir més guapa!»), ulls («Me'ls pinto? Va, una mica de llapis...»), aspecte final («texans, samarreta, vambes»). Va somriure a la seva imatge reflectida, va sortir corrent del bany i es va entrebancar amb el gat, que s'havia posat just davant de la porta. La Bea el va evitar a l'últim moment i una mica més i s'estampa contra el marc.

—Folc! Què fas?!

El Folc, el gat pèl-roig, va miolar tot molest i es va estirar a terra. La Bea es va ajupir a acariciar-lo, fins que va sentir la veu de la seva mare:

—Beaaa! És tard!

—Ja vinc! —Es va aixecar, va córrer cap a la sala, va agafar les claus d'una revolada, es va posar la motxilla a l'espatlla i va fer un petó ràpid a la mare.— Me'n vaig, és supertard i justament és el primer dia d'escola!

La dona va abraçar la seva filla.

—Per l'amor de Déu, Bea, em fas patir. Relaxa't.

—Adéu, mama, fins a l'hora de dinar.

Es va posar els auriculars de l'iPod a les orelles, amb la música dels seus estimats Catarres, i va desaparèixer per la porta.

Sospirant, la Laura va anar a la cuina a fer-se un cafè.
—Aiii! Que macos, els setze anys!

La Bea va treure del garatge la seva bici groga i va pedalar al ritme de la música fins a l'Europa, el bar del centre. L'Anna, la seva millor amiga, ja era davant de l'entrada i l'esperava per esmorzar. Aquell era l'únic caprici de grans que es concedien: un cafè amb llet i un brioix de crema era el mínim per començar el dia.

L'Anna va obrir els braços, amb l'expressió una mica disgustada.

—Ei! Estava a punt d'enviar-te un missatge. És tardíssim.

La Bea va frenar davant seu, la va abraçar i li va fer dos petons.

—Perdona, ja ho sé. Però no t'hauria pogut respondre: estic escurada.

L'Anna va obrir els ulls, esfereïda.

—Ja? Hosti, Bea, no pots continuar així. Aquesta història t'arruïnarà l'economia.

La Bea va fer una ganyota.

—No cal que m'ho recordis. Però és que és més fort que jo, de debò. És el primer noi decent que he conegut en els últims dos anys.

—«Conegut»?! Però si no saps ni quina cara fa! —va saltar l'amiga entrant al bar—. Potser és un assassí en sèrie... I tu què saps?

La Bea va somriure i la va rodejar amb el braç.

—Ets una exagerada, com sempre; potser només està una mica guillat... com jo! —va dir girant els ulls.

L'Anna es va posar a riure.

—Va, mengem. Que tinc una gana...

Van demanar dos cafès amb llet a la barra i es van llançar de cap als brioixos.

—Encara no us heu enviat ni tan sols una foto? —va preguntar l'Anna, tornant al tema.

—Res de res. I tampoc no ho volem fer: ho espatllaríem tot.

L'Anna va arronsar les espatlles.

—A tu et sembla madura, aquesta relació?

La Bea es va ennuegar amb el cafè amb llet i es va posar tota vermella, tossint sense parar.

—«Relació»?! Però què dius?... Anna!, que només som amics. Amics de missatge, a sobre.

L'amiga es va eixugar el sucre en pols de la boca.

—Exacte: «amics de missatge». T'adones que esteu capgirant les bases de qualsevol relació digna de dir-se així?

—Què vols dir? —va remugar la Bea.

L'Anna va fer una pausa per acabar de prendre's el cafè amb llet i després va mirar la seva amiga de dret als ulls.

—En qualsevol relació, es tracti d'amistat o d'alguna cosa més profunda, hi ha la necessitat de contacte, de mirades, de veus, de rialles. En definitiva, Bea, una relació de veritat només la poden mantenir viva persones de veritat, reals. No uns missatgets!

La Bea va girar els ulls en blanc.

—Buf, ja saps que en teoria jo ho veig com tu, però aquesta vegada ha passat una cosa increïble i imprevisible i no hi he pogut fer res... És absurd, ja ho sé, però vull que continuï així.

Mentre xerraven, havien anat cap a la caixa, però

l'Anna va posar la mà sobre el moneder de l'amiga com volent dir «deixa-ho, ja pago jo».

—Que si has de posar-te saldo...

La Bea la va mirar agraïda. L'Anna era així: pocs afaïats, però petits gestos que revelaven el seu cor d'or. Per això s'avenien tant, elles dues.

En sortir, van sentir un petit crit a una certa distància. Es van girar alhora i van veure en Jaume, el company de pupitre de la Bea, que se'ls acostava amb bicicleta. Gomma als cabells, bronzejat impecable, ulleres de sol, polo verd ampolla i texans de marca: era el Jaume de sempre, que semblava acabat de sortir d'una revista de moda. En el seu aspecte no deixava res a l'atzar: cada detall era estudiat i sospesat amb extrema atenció. Trobava que en aquest segle hi havia un únic mal: la deixadesa.

—Eiiii! Noieees! —En Jaume les va atrapar panteixant. I els va passar revista.— Mi-te-les! Esteu senzillament ra-di-ants! L'estiu us ha provat, i molt!

Aprovades.

La Bea i l'Anna van somriure i es van mirar. Sí, totes dues lluien encara un bronzejat envejable que remarcava els colors de cadascuna: els cabells llargs i castanys de la Bea i el ros platí dels cabells curts de l'Anna.

La Bea va abraçar en Jaume.

—Tu també, eh! Has lligat gaire, a la platja?

En Jaume va riure.

—La veritat és que hi havia tants nois guapos a Menorca... Una festa per als ulls!

En Jaume era així. Estava convençut que un dia coneixeria el seu príncep blau, però, com deia ell, com el trobaria si no s'hi esforçava una mica?

Les dues amigues es van mirar divertides.

—Òbviament, ens ho hauràs d'explicar tot —va dir l'Anna.

—Tranquilles, noies, que el dia és llarg —va contestar ell.

—Exacte, però si no ens afanyem tindrem problemes —va deixar anar la Bea. I va aprofitar per mirar a la butxaca externa de la motxilleta, on duia el mòbil. Cap missatge, llàstima.

En Jaume es va adonar de la seva expressió i va mirar l'Anna. Ella va arrufar les celles i va brandar el cap, com si li digués «després t'ho explico».

Les dues noies van pujar a les bicicletes i tots junts van pedalar cap a l'escola sense deixar de xerrar, riure i fer broma. Tot i que era primera hora del matí, l'aire de setembre encara era càlid i agradable.

Un meravellós final d'estiu.

Per sort, l'institut era a la vora i al cap de cinc minuts ja lligaven les bicis a l'aparcament de l'escola. Després va venir un deversall de salutacions i mitges frases amb els companys que es van trobar a la porta.

—Hola, Bea!

—Tot bé?

—Josep! Aquest any també lluitaràs perquè et suspenguin?

—Parla per tu!

—Anna, Anna! Quan et decidiràs a fer-t'ho amb mi?

—Mmm, vejam... El 30 de febrer et va bé?

—Que simpàtica.

En aquell moment es va sentir un «pip» esmorteït.

—És el meu! És el meu! —va cridar la Bea, traient el mòbil de la motxilla amb tant d'ímpetu que en Jaume se la va mirar desconcertat—. És un missatge! —va fer con-

tenta la Bea, i va obrir el sobre que havia aparegut a la pantalla.

De: Mama

Nina, t'has deixat l'esmorzar! Petons.

—No m'ho puc creure: és de la meva mare —va remugar, decebuda.

L'Anna i en Jaume la van observar atònits. La Bea se'n va adonar.

—Què? Què passa?

Ell va aixecar les mans en senyal de rendició.

—Res, res, reina. Només que, diguem-ho clar, es fa molt estrany veure't agafant el mòbil d'aquesta manera, amb tanta ànsia. No és propi de tu: sempre deies que, com era?, «menyspreaves el mòbil»!

Ella va esbufegar, molesta.

—La gent canvia.

—Sí, i tant! —va intervenir l'Anna—. Canvia i se li estova el cervell.

Però la Bea ja marxava pel caminet que portava a l'entrada de l'institut, decidida a no parlar més d'aquell assumpte. I encara menys amb algú com en Jaume: molt simpàtic, sí, però xafarder com un periodista de revista del cor.

Va passar l'entrada i de seguida es va sentir acollida i protegida. De debò que ja feia tres mesos de l'última vegada que havia estat allà?

Va mirar al voltant, respirant a plens pulmons: el vestibul enorme amb les columnes de ciment, les rajoles rectangulars de color bordeus a terra, els radiadors on, a l'hivern, s'asseien els estudiants... Tot mantenia un aire tan familiar! I als setze anys, una edat en què tot canvia a

la velocitat de la llum, és important tenir punts sòlids, encara que sigui un trist radiador.

El timbre va sonar mentre la Bea es dirigia a la classe I D, la seva nova aula. L'Anna i en Jaume la van atrapar corrent.

—Doncs ja hi som! —va sospirar l'Anna al costat de la Bea—. Comença un nou curs.

—Sí —va comentar ella, pensativa, caminant i mirant de dret davant seu—. En realitat, el temps passa tan ràpid que em posa nerviosa: sembla que fos ahir que ens vam conèixer a primer i érem tres nens.

—Sí, tres nens amb grans —va afegir en Jaume.

—Ei, parla per tu! —va dir l'Anna.

En Jaume ho va encaixar rient. Va mirar al voltant i va veure que els nois de l'últim curs es dirigien a les seves aules.

—Per a mi l'autèntica maduresa només començarà quan anem a la universitat: ja en tinc prou, d'institut.

L'Anna es va girar per mirar-lo amb atenció.

—Per què tens aquesta dèria per fer-te gran? Que no t'agrada aquesta edat?

Ell va arronsar les espatlles.

—Sí i no. Vull dir que, per una banda, està bé ser tan despreocupats; però, per l'altra, tinc ganes de posar-me a prova, de construir-me un futur, de tenir una vida independent, de fer el que vulgui sense donar explicacions a ningú...

—El futur te'l construeixes ara, Jaume —va contestar l'Anna.

Ell va girar els ulls en blanc.

—Hosti, Anna, quan et poses tan sàvia i madura ets pitjor que una paparra.

Mentrestant, ja havien arribat davant de la seva classe i hi van treure el cap. S'hi van trobar un bon enrenou: en Cristian, en Roc i en Francesc (els que més merder feien sempre) ja hi eren i feien un xivarri de mil dimonis. Els que acabaven d'arribar els van saludar amb uns cops sonors a l'espatlla.

A la dreta de l'aula, el grupet de repel·lents xerraven tranquil·lament, com si fossin dames del segle XIX davant d'una tassa de te amb galetetes. L'Anna i la Bea, però, les van anar a saludar, tot i que no van tenir gaire temps per explicar-se perquè, en aquell moment, va aparèixer la professora de primera hora: amb horror, els estudiants van descobrir que la funesta Prat, dita la Trastornada, tornava a ser la professora de llatí i grec.

La Prat tenia uns seixanta-cinc anys. En el passat, havia estat un pilar important de l'institut: qui passava per les seves urpes podia afirmar amb tota seguretat que havia après realment no només grec i llatí, sinó també un infal·lible mètode d'estudi, i que estava preparat per a qualsevol carrera universitària.

Amb els anys, però, la Prat havia estat víctima d'un esgotament nerviós perquè el marit l'havia abandonada. Obviament, per una de més jove: una professora de filosofia. Des de llavors, no només la tenia votada a totes les professores de filosofia (incloent-hi la pobra Colom, la del grup D, que no podia entendre per què li tenia tanta mania), sinó que també s'enfadava amb els estudiants. Resultat: a classe, des de ja feia uns quants anys, la Prat havia perdut qualsevol fre inhibitor; posava tresos i vuits a la llibreta de notes segons si l'alumne li queia bé o no, fumava a classe i parlava un llatí barrejat amb el seu dialecte. En resum, cada classe amb ella era com una ruleta russa.

Aquell matí, la Prat, repenjada al marc de la porta, es presentava en tota la seva esplendor. Un metre cinquanta (escàs) d'alçada, embotida en una samarreta de xenilla violeta i fúcsia i uns pantalons verds. Un festival de colors. Sobre el nas descansaven unes ulleres grosses i negres que feien que s'assemblés a en Bono d'U2 (tot i que pretenia emular Coco Chanel, llàstima que entremig hi hagués trenta centímetres menys d'alçada i trenta quilos més). Va entrar coixejant.

—Bén-vinguts, nois! —va dir posant l'accent a la «e» i fent una pausa després de la «n», com si fossin dues paraules.

La boca, pintada amb molt poca traça amb un vermell foc, es va obrir en el que semblava una solució intermèdia entre un somriure tort i una alenada. I llavors, per les incisives, es va veure despuntar un inquietant núvol de fum i tothom va entendre que la profè havia entrat amb un cigarret als dits. El primer d'una llarga sèrie.

—Ve-*jam* —va dir, una altra vegada com si fossin dues paraules—. Espero que hàgiu passat un bon estiu i que hàgiu descansat, perquè aquest curs serà molt, molt, molt cansat!

Amb la paraula «estiu», la ment de la Bea va patir una espècie de descàrrega elèctrica i el seu cervell es va posar en modalitat de descans. Entre ella i l'Edward tot havia començat just abans de marxar de vacances. De fet, concretament el dia abans de pujar a l'avió que la portaria a Menorca amb la Carlota, la seva amiga de sempre.